

Sygn. akt I CNP 54/17

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie skargi K. G. o stwierdzenie niezgodności
z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w R.
z dnia 10 listopada 2015 r., sygn. akt V Ca [...], wydanego w sprawie
z powództwa J. M.
przeciwko K. G.
o odszkodowanie za naruszenie dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 maja 2018 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy w R. oddalił apelację pozwanej K. G. od wyroku Sądu Rejonowego w R. z dnia 9 marca 2015 r. w sprawie o odszkodowanie za naruszenie dóbr osobistych. Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne poczynione w sprawie oraz oceny prawne Sądu Rejonowego, które doprowadziły do zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda J. M. kwoty 30 000 odszkodowania z ustawowymi odsetkami oraz kwoty 10 000 złotych na cel społeczny. Niezasadne okazały się zarówno zarzuty dotyczące naruszenia przez Sąd Rejonowy prawa materialnego, jak też wskazanych w apelacji przepisów postępowania.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądowego pozwany zarzucił wyrokowi Sądu Okręgowego naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 11 k.p.c. przez nietrafne uznanie przez Sąd pierwszej instancji, że jest związany prawomocnym wyrokiem skazującym Sądu Rejonowego w R., sygn. akt X K [...], a także naruszenie art. 235 § 1 k.p.c. przez pominięcie zasady bezpośredniości przeprowadzenia dowodów w sprawie. Skarżąca wniosła o stwierdzenie powołanego wyroku Sądu Okręgowego za niezgodny z prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu ma charakter nadzwyczajny. Dlatego utrwalone jest stanowisko orzecznictwa i doktryny co do tego, że orzeczenie to musi być niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć sądowych albo zostać wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, co jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2007 r., II CNP 87/07, nie publ.). Wadliwość orzeczenia musi mieć zatem charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty, tylko bowiem w takim przypadku można orzeczeniu przypisać cechy bezprawności.

W analizowanej sprawie ma się do czynienia z wyrokiem skazującym za przestępstwo zniesławienia (art. 212 k.k.). Trudno więc twierdzić, że nie przemawia to zasadniczo za popełnieniem deliktu także w sferze prawa cywilnego i że wyrok karny nie ma wpłynąć na rozstrzygnięcie w sprawie o ochronę dóbr osobistych. Nie można tylko na podstawie kwestionowania zastosowania art. 11 k.p.c. kwestionować w okolicznościach sprawy prawidłowości wydanego prawomocnego orzeczenia przez sąd w sprawie cywilnej.

Podobnie się sprawa przedstawia w odniesieniu do zasady bezpośredniości, gdyż z twierdzeń skarżącej nie wynika w przekonujący sposób, aby dopełnienie zasady bezpośredniości w prawomocnie rozpoznanej, konkretnej sprawie mogło mieć wpływ na inny wynik prowadzonego procesu. Zarzuty wobec pozwanej zostały bardzo mocno udokumentowane, na co wskazuje pełnomocnik skarżącej w dołączonych do skargi licznych dokumentach sądowych.

Z pewnością zatem w tych okolicznościach nie można zgodzić się z twierdzeniem skarżącej o wypełnieniu przesłanek umożliwiających przyjęcie skargi do rozpoznania, gdyż jest ona na gruncie art. 424⁴ k.p.c. bezzasadna. Z tych względów należało na podstawie art. 424⁹ k.p.c. odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania.